

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 27-A DUPĂ RUSALII

TĂMĂDUIREA FEMEII GÂRBOVE

DUMINICA A 27-A DUPĂ RUSALII
(Tămăduirea femeii gârbove)

SF. MARE MC. VARVARA;
SF. CUV. IOAN DAMASCHIN

Femeia gârbovă, vindecată de Domnul Iisus, purta această suferință de 18 ani. Boala ei fusese provocată fie de păcatele părinților, fie de patimile tinereților sau, poate, de durerile nașterii (Ioan 16, 21). Deși în templul din Ierusalim se aflau nenumărați bătrâni gârbovi sau care aveau alte probleme de sănătate, mulți dintre ei, părăsiți de copii și alungați din casele lor, fiind nevoiți să cerșească și să primească ajutorul semenilor, femeia aceasta, prezentată în pericopa evanghelică de astăzi, nu venise pentru milă, ci să mulțumească lui Dumnezeu pentru câte zile o mai avea de trăit; ea nu sosise în templu alungată de ai săi, ci era aici să mângâie cu vorba și să întărească prin credința ei nădejdea altora. În sufletul ei ardea flacăra credinței celei sincere și curate, iar scântea care o întreținea era Iisus Hristos, Lumina lumii (Ioan 8, 12). Nu știa că este Mesia, dar credea în venirea Lui, nu-și închipuia că-I Vindecătorul, dar nădăjduia în El. Și, tot frământându-se ea așa, „Iisus, văzând-o, a chemat-o și i-a zis: Femeie, ești dezlegată de neputința ta. Și Și-a pus mâinile asupra ei, și ea îndată s-a îndreptat și slăvea pe Dumnezeu” (Luca 13, 12-13).

Prin această minune S-a întărit Cuvântul (Matei 3, 17), fiindcă unii cred prin auz (Romani 10, 17), iar alții sunt convinși doar de semne și minuni (Ioan 20, 27-29). Chiar și așa însă observăm că foarte mulți, deși aud, nu cred și, deși văd, nu înțeleg (Matei 13, 13). Vedem asta și din textul evanghelic de astăzi, în care ni se prezintă unul dintre acești îndărătniciți și răuvoitori – mai-marele sinagogii – care auzind și văzând ce se

Minunea săvârșită de Mântuitorul Hristos asupra femeii gârbove, istorisită în Sfânta Evanghelie de astăzi, Duminica a 27-a după Rusalii, este un îndemn permanent pentru noi toți, clerici și credincioși, de a avea grijă de cei în suferință trupească și sufletească, de cei bolnavi și, mai ales, de cei în vârstă și neajutorați.

petrecuse, pentru a influența lumea să nu creadă în Hristos, pentru a socoti vindecarea o întâmplare, a luat cuvântul, mâniindu-se și condamnând pe Iisus că a nesocotit Legea și a călcat sâmbăta, apostrofând, în același timp, pe toți neputincioșii că vin la vindecare tocmai în această zi.

Mântuitorul, Arhiepiscopul cel Mare (Evrei 7, 26), auzind aceasta, ia apărarea tuturor și răspunde mai-marelui sinagogii: „Fățarnicilor! Fiecare dintre voi nu dezleagă, oare, sâmbăta boul său, sau asinul de la iesle, și nu-l duce să-l adape? Dar aceasta, fiică a lui Avraam fiind, pe care a legat-o satana, iată de optsprezece ani, nu se cuvenea, oare, să fie dezlegată de legătura aceasta, în ziua sâmbetei?” (Luca 13, 15-16). „Și zicând El acestea, s-au rușinat toți care erau împotriva Lui, și toată mulțimea se bucura de faptele strălucite săvârșite de

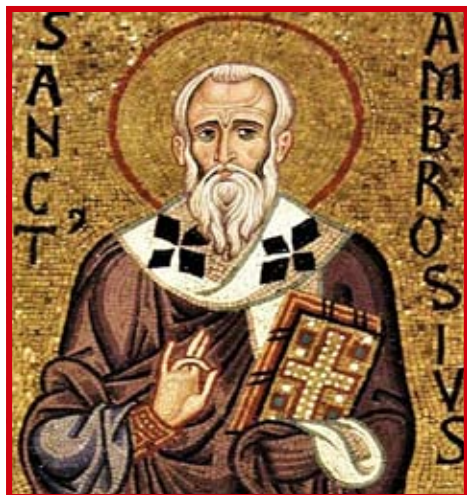
El” (Luca 13, 17).

Din Sfânta Evanghelie de astăzi și mai ales din cuvintele dumnezeiești ale Mântuitorului Hristos, înțelegem că nu există lege, opreliște, reținere sau sărbătoare în a face binele, fiindcă Dumnezeu Însuși este bun (Matei 19, 17). De asemenea, nu există poruncă împotriva săvârșirii dreptății (Romani 13, 3). Ajutând pe semenii noștri aflați în nevoi, chiar și în zi de sărbătoare, rugându-ne pentru aceștia și săvârșind binele în general, de fapt desăvârșim ziua de odihnă, ziua de sărbătoare, așa cum a făcut-o și Mântuitorul în această împrejurare și în multe altele. Domnul Hristos, văzând înlăuntru femeii dorința de izbăvire, S-a dus să o ridice, ca prin aceasta să înțeleagă ea și, împreună cu ea, întreaga omenire că a venit Cineva care poate și vrea să preia asupra Sa toată „gârbovirea” ei de milenii, să-i

îndrepte pe oameni și să le redea verticalitatea.

Este imperios necesar să conștientizăm că lucrarea noastră de mântuire, prin Hristos, ne este de absolut folos și că prin această lucrare ne putem ridica precum femeia din pericopa evanghelică de astăzi, care după ce Mântuitorul Și-a pus mâinile peste ea, s-a ridicat și-L slăvea pe Dumnezeu.

Sfântul Ambrozie (340-397) a fost unul dintre marii Sfinți Părinți ai Bisericii, episcop de Mediolanum (Milano, 374-397), teolog, autor al unui mare număr de scrieri apologetice, omiletice, de teologie morală etc., apărător al dreptei credințe împotriva ereziilor.

S-a născut probabil la Trier, în Germania, între anii 337 și 340, într-o familie de rang senatorial, creștină. A primit o aleasă educație la Roma, având studii în literatură, drept și retorică.

La moartea episcopului de Milano, în anul 374, scaunul episcopal rămâne vacant; între ortodocși și arieni are loc o acerbă dispută pentru succesiune. Ambrozie ține un discurs conciliator, care îi atrage simpatia poporului, ce-l aclamă ca succesori al lui Auxentie, deși Ambrozie era încă numai catehumen. Noul episcop s-a îngrijit mai întâi să-și însușească o bună cultură teologică, prin aprofundarea studiului Sfintei Scripturi și a operelor Sfinților Părinți, sub îndrumarea preotului Simplicianus. Curând devine un predicator remarcabil. După hirotonia întru episcop, își vinde întreaga avere, împărțind veniturile obținute săracilor. Dragostea lui față de cei săraci și necăjiți era atât de mare, încât la răscumpărarea unor captivi a poruncit să fie vândute anumite obiecte de cult, care nu erau indispensabile cultului, pentru a procura banii necesari.

Având o cultură clasică solidă, dar și una teologică de excepție, fiind cunoscător bun al scrierilor Părinților greci și latini, Sfântul Ambrozie a scris și el mult, într-un stil plăcut și armonios, chiar dacă n-a ajuns la profunzimea altor Sfinți Părinți.

Să slăvim pe Dumnezeu prin întreaga noastră viață, prin ceea gândim și făptuim, să cinștim pe părinți și bunici, ca să trăim ani mulți și fericiți (Ieșire 20, 12), să-i respectăm și să-i ajutăm pe cei bătrâni și bolnavi, rugându-ne pentru sănătatea și mântuirea lor și să împlinim faptele iubirii milostive față de toți semenii noștri aflați în nevoi, pentru ca, astfel, Cel de Sus, Proniatorul nostru, să

ne învrednicească de alege bucurii duhovnicești și pregustarea Raiului, iar la Judecata de Apoi să auzim mult așteptatele cuvinte: „Întrucât ați făcut unuia dintr-acești frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut... Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți împărăția cea pregătită vouă de la întemeierea lumii” (Matei 25; 34, 40). ❀

Diac. Marinela Laurențiu Marcu

SFÂNTUL IERARH AMBROZIE, EPISCOPUL MEDIOLANULUI

În această săptămână, pe 7 decembrie, îl prăznuim pe Sfântul Ierarh Ambrozie, episcopul Mediolanului, ale cărui moaște se află și în biserica noastră. Prin Înalta rezoluție nr. 7.419 din 25 iulie 2017, Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a acordat Înalta binecuvântare Parohiei Șerban Vodă în vederea primirii din partea Arhiepiscopiei Romano-Catolice de Milano a unor fragmente din sfintele moaște ale mai multor sfinți, printre care și Sfântul Ambrozie de Milano.

De la el ni s-au păstrat valoroase scrieri dogmatice, exegetice, morale și ascetice, dar și cuvântări, imne și 91 de epistole.

A apărat credința ortodoxă în fața arienilor, foarte influenți la Mediolanum. A fost un predicator foarte popular și respectat; a introdus o serie de reforme în oficierea slujbelor. Tradiția liturgică

întemeiată de el se păstrează parțial până astăzi în Biserica Catolică din Milano, sub numele de „ritul ambrozian”.

Sfântul Ambrozie a trecut la Domnul pe data de 4 aprilie 397. Urmasul lui Ambrozie ca episcop al Milanului a fost Simplician. Și moaștele acestuia se află în biserica noastră. ❀

Sfânta Muceniță Filofteia

Sfânta s-a născut pe la începutul veacului al XIII-lea în orașul Târnovo, capitala „Imperiului romano-bulgar” întemeiat și condus o vreme de frații români Petru și Asan. Se spune că și mama Sfintei Filofteia era româncă de neam și era o femeie foarte evlavioasă. De la ea a deprins Filofteia dragostea de Dumnezeu și de aproapele și faptele de milostenie.

De mică Filofteia rămâne orfană. După o vreme tatăl ei se recăsătorește. De multe ori mama vitregă o trimitea pe Filofteia să ducă tatălui ei mâncare la câmp. Dar,

miiloasă, pe drum aceasta împărțea din bucate oamenilor săraci pe care îi întâlnea. Uimit că soția nu i trimite destulă hrană, tatăl o întreabă pe soție de ce face aceasta. Soția îi răspunde că nu e vina ei, ci a copilei, care dă pe drum din mâncare săracilor. Urmărind-o, tatăl s-a convins că așa este. A scos atunci securea pe care o avea și a aruncat-o asupra fetei. Rănită grav la un picior, curând moare. Avea doar 12 ani.

Vrând să ridice trupul fetei, tatăl nu reușește, căci era foarte grea. Aleargă la biserică, la episcopul cetății. Sobor de preoți și credincioși vin și înalță rugăciuni pentru a-i ridica și duce trupul în catedrala cetății. Pentru că nu reușesc, înțeleg că nu era voia Sfintei să fie dusă în cetate și încep să rostească numele diferitelor cetăți, biserici și mănăstiri din dreapta și stânga Dunării. Doar când au rostit numele bisericii „Sf. Nicolae” de la Curtea de Argeș, trupul Sfintei s-a făcut ușor.

Voievodul Radu Negru a venit la Dunăre, cu episcopi, preoți și mult popor, și a dus moaștele Sf. Filofteia în biserica de la Curtea de Argeș. În anul 1517, domnitorul Neagoe Basarab a ctitorit Măn. Curtea de Argeș, mutând în biserică moaștele Sfintei. La 28 februarie 1950, Sfântul Sinod al Bisericii noastre a hotărât generalizarea cultului Sf. Mucenițe Filofteia de la Curtea de Argeș. ❀

Puțini sfinți din calendar au supranumele de „Făcător de minuni”, deși toți sfinții fac minuni, dar care, uneori, nu sunt vizibile sau sesizabile de către cei mai mulți dintre noi. La prima vedere, doar Sfântul Spiridon și Sfântul Nicolae poartă acest supranume.

Pe 6 decembrie îl vom cinsti pe Sfântul Ierarh Nicolae, Arhiepiscopul Mirelor Lichiei.

Având și o părticică din sfintele sale moaște în biserică, să îi serbăm cum se cuvine praznicul, bine știind că este

atât un ocrotitor al parohiei noastre, cât și un blând ajutător al familiilor noastre.

Stim cu toții, de la mic la mare, că el este „Moșul” care aduce daruri la copii, în noaptea de 5 spre 6 decembrie, punându-le discret în ghetuțe sau bocanci. Uneori, pentru copiii mai năzdrăvani, lasă drept avertisment o nuielușă. Dar el este pentru toți sfântul blând și bun, care privește cu dragoste către toți din icoana sa. El este pentru noi bunicuțul iubitor, veșnic gata să ne ajute, să ne mângâie, să ne facă daruri. Nu cred că este un alt sfânt mai iubit și mai apropiat de mii și mii de oameni ca Sfântul Nicolae.

Datele despre el sunt puține, unele de origine mai târzie. Dar cu siguranță cultul Sfântului Nicolae a început imediat după moartea sa, căci încă din viață se arătase făcător de minuni. Se spune că pe la sfârșitul secolului al IV-lea în Constantinopol erau peste 20 de biserici închinare Sfântului Nicolae.

Se naște pe la anul 270 în Patara Lichiei, în sud-vestul Turciei de azi, ca singurul copil al evlavioșilor Teofan și Nona. În creșterea sa creștină a beneficiat, alături de educația părinților, și de îndrumările unui unchi, Nicolae, episcop al locului, care va fi cel care îl va hirotoni preot. Vrednicia sa l-a făcut cunoscut tuturor. Curând va primi mitra de episcop în Mira Lichiei.

Alegerea Sfântului Nicolae ca episcop pe scaunul Mirei în locul lui Ioan, ierarhul cetății, s-a făcut în chip minunat, căci adunându-se toți episcopii provinciei au ținut sfat pe cine să aleagă în tronul arhiepiscopal. După multă rugăciune, unui ierarh bătrân i s-a descoperit un tânăr cu chip luminos care i-a poruncit: „Mergi de cu noapte și stai la ușile bisericii și ia seama la

cine va intra mai înainte decât toți în biserică. Acela este îndemnat de Duhul Meu. Deci luându-l cu cinste să-l puneți arhiepiscop. Numele bărbatului aceluia este Nicolae”. Vestea aflării bărbatului de Dumnezeu arătat a străbătut repede toată cetatea Mirei și mulți credincioși s-au adunat pentru a-l vedea pe cel ales a fi părintele lor duhovnicesc.

Cunoscută îndeobște este participarea sa la Sinodul I Ecumenic de la Niceea, din 325, înfruntându-l atunci bărbătește pe ereticul Arie. Tradiția ne-a lăsat istorisirea potrivit căreia, epuizând argumentele verbale, blândul episcop Nicolae a fost nevoit să-i tragă și o palmă încăpățânatului Arie. Cu siguranță gestul îl va fi șocat pe îndărătnicul adversar al dreptei credințe, dar și asistența. Din păcate gestul nu l-a scos din convingerile sale eretice, Arie rămânând în rătăcirea lui în continuare. Înainte cu mult de aceste evenimente, pe vremea persecutorilor împărați Dioclețian și Maximian, Sfântul Nicolae a luat atitudine fermă și împotriva cultelor păgâne, fapt pentru care a fost închis, fiind eliberat doar odată cu venirea la tron a lui Constantin cel Mare.

Sfântul Nicolae a săvârșit multe minuni încă din timpul vieții sale. A scăpat cetatea Mira de o foamete mare, arătându-se în vis unui negustor ce avea o corabie plină cu grâu. Descoperindu-i-se în vedenie, sfântul i-a dat trei galbeni arvună și i-a poruncit să meargă în cetatea Mira pentru a vinde grâul. Iar negustorul, ascultând pe sfântul, a mers în cetate, povestind celor de acolo vedenia avută. Sfântul Nicolae este socotit a fi și patronul marinarilor. Se știe că ierarhul Mirelor a potolit furtuni pe mare, salvând viața celor aflați în primejdie. Salvează onoarea

unui tată văduv și a celor trei fete ale sale, tată nevoiaș, care din cauza cumplitei sărăcii era pe punctul de a-și „vinde” fiicele spre a-și putea asigura traiul zilnic, fără a conștientiza, însă, pierzarea lor morală și sufltească. Aflând de intenția lui disperată, episcopul Nicolae aruncă noaptea, de trei ori la rând, în casa lor, câte o pungă de galbeni.

După o viață plină de vrednicii, a trecut în veșnicie la 6 decembrie 343, sfintele sale moaște petrecând o vreme la Mira, fiind apoi furate de occidentali, care le aduc în 1067 la Bari - Italia, unde sunt păstrate până astăzi. În anul 1967, printr-o înțelegere între Papa Paul al VI-lea și Patriarhul Atenagora, o parte din ele au fost readuse în Orient, la Constantinopol.

Sfântul Nicolae este un sfânt la care românii au multă evlavie. A fost patronul unor domnitori luptători, precum Vlad Țepeș, ctitorul Comanei, sau Mihai Viteazul, cel care a ridicat Mănăstirea Mihai Vodă din București și a adus pe la anul 1599 mâna dreaptă a Ierarhului Nicolae în capitala Țării Românești, aceasta aflându-se astăzi la Biserica Sf. Gheorghe Nou. Iar de la începutul Evului Mediu, multe biserici sau mănăstiri de pe lângă curțile domnești ori boierești au avut acest hram.

Și biserica noastră, ca și altele din București, s-a învrednicit să primească un fragment din moaștele ocrotitorului nostru, spre marea bucurie atât a slujitorilor altarului de aici, dar și a credincioșilor care vin adesea să se închine, să se roage, să-și împărtășească necazurile, și nu de puține ori, să-i citească un Acatist, fie pentru a-și exprima cererile, fie pentru a-i mulțumi. ❀

PĂRINTELE EFREM FILOTHEITUL DIN ARIZONA, UCENICUL CUVIOSULUI IOSIF ISIHASTUL

Cuviosul Efrem (Filotheitul) din Arizona (n. 1927) este unul dintre cei mai renumiți părinți ortodocși contemporani, ucenic al lui Gheron Iosif Isihastul († 1959), lângă care s-a nevoit timp de 12 ani. Ctitor a 17 mănăstiri ortodoxe în America de Nord. A trecut la Domnul pe 7 decembrie 2019, la ora locală 22.00, la vârsta de 92 de ani.

nevoință aspră, iar părintele Efrem a înaintat foarte mult în viața duhovnicească sub călăuzirea sfântului său stareț.

După adormirea Cuviosului Iosif în 1959, părintele Efrem a continuat să trăiască în nevoință aspră la Nea Skiti până în anul 1973, când a fost chemat stareț al Sfintei Mănăstiri Filoteu. Aici el a reușit în scurtă vreme să reînnoiască viața duhovnicească a mănăstirii. Datorită reputației starețului, obștea mănăstirii a crescut foarte repede.

Sinaxa stareților din Sfântul Munte i-a cerut părintelui Efrem să se implice în reînnoirea vieții duhovnicești a mai multor mănăstiri din Sfântul Munte, unde numărul monahilor scădea vertiginos, anume Xiropotamu, Konstamonitu și Karakalu. Pe lângă aceste mănăstiri din Athos, și alte mănăstiri din Grecia se mai aflau sub călăuzirea duhovnicească a starețului Efrem, între care amintim mănăstirea Înaintemergătorului Ioan din Serres, mănăstirea Maicii Domnului Călăuzitoare din Portaria (Volos) și cea a Sfântului Arhanghel Mihail, oficial un metoc din insula Thasos al mănăstirii Filotheu.

Arhimandritul Efrem Filotheitul a fost cunoscut ca un adevărat stareț athonit, având mii de fii duhovnicești în întreaga lume: monahi, clerici și laici. În ultima parte a vieții s-a nevoit la Mănăstirea Sfântul Antonie cel Mare din Arizona.

Convorbire

cu ucenicii din Grecia (2014)

«Părintele Efrem: Priviți această fotografie a lui Gheron Iosif Isihastul. Am avut parte de un mare duhovnic. Era ca un foc nestins – un om-fenomen. Gândurile sale erau pe de-a-ntregul la cele duhovnicești; așa viețuia el. Două erau cuvintele pe care ni le spunea mereu

– răbdare și rugăciune, și, în acest fel, Providența ne ajută după voia Sa.

- Părinte, suntem foarte slabi în toate privințele. Ce se va întâmpla cu noi?

Trăim vremuri diferite acum. Gheron Iosif absolvise „universitatea” duhovnicească. Sunt bucuros că voi învățați la „liceul” duhovnicesc. Există în zilele noastre o confuzie duhovnicească atât de mare! O mare tornadă risipește totul. Țineți strâns îmbrățișată tradiția pe care v-am oferit-o și fiți încredințați că, în vremurile noastre, este un act de mărturisire a credinței să spunem că Iisus Hristos este Domnul Dumnezeu nostru. Puterile întunericului nu vor asta. [...]

- Cu alte cuvinte, rugăciunea lui Iisus este cea mai puternică?

Desigur, pentru că atunci avem în permanență ținerea de minte a lui Hristos. Sfinții Părinți, care erau luminați, ne-au lăsat aceste mici rugăciuni. Câteva cuvinte: „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-ne pe noi” și „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuiește-ne”. Nu avem nevoie să citim enciclopedia, nici multe cărți. Cu aceste două rugăciuni scurte, toți creștinii se pot mântui. Monahii, care nu au preocupări lumești, se roagă mult și ajung la înălțimi duhovnicești. Pomenirea numelui Maicii Domnului ajută mult, de asemenea. Este ca și cum aceștia șoptesc direct la urechea lui Hristos, pentru că ei sunt dedicați rugăciunii, aceasta este lucrarea lor principală, și oricine are darul rugăciunii în inima sa, atunci când moare nu este necăjit de trecerea vâmlor. Imediat după moarte, unii ca aceștia merg direct la Hristos. Nu există piedici, pentru că numele lui Hristos are putere multă. Dumnezeu văpaie este.”
(doxologia.ro) ❖

Puțin cunoscut la noi, a fost ucenicul unui sfânt – Iosif Isihastul – el însuși fiind un mare părinte duhovnicesc. Dumnezeu l-a înzestrat cu multe daruri, astfel explicându-se cum a reînnoit viața multor mănăstiri din Sfântul Munte, dar și întemeind și îndrumând 17 mănăstiri în America. Cuvântul lui profetic i-a ajutat și luminat pe mulți, iar blândețea și smerenia sa au cucerit multe inimi pentru Hristos.

Viața părintelui Efrem

Născut în anul 1927 în Volos, Grecia, a primit la botez numele de Ioan. A crescut în sărăcie, ajutându-l pe tatăl său în atelierul de tâmplărie, dar încercând să urmeze și vieții smerite a mamei sale, devenită mai târziu monahie sub numele de Teofana. Și el și-a dorit să devină călugăr, de la 14 ani, dar nu a primit binecuvântare de la duhovnicul său, părintele Efrem din Volos, ucenic al Cuviosului Iosif Isihastul. De îndată ce termina lucrul, mama sa îl lua împreună cu ea și mergeau la biserică pentru slujbe și la părintele Efrem pentru spovedanie. Iar el le vorbea despre nestatornicia vieții, despre dragostea lui Dumnezeu, despre spovedanie, rugăciunea minții, despre lacrimi, despre Starețul Iosif și Sfântul Munte.

În toamna anului 1947, la vârsta de 19 ani, tânărul Ioan primește binecuvântarea duhovnicului său de a merge în Sfântul Munte pentru a urma viața monahală. Devine ucenic al Cuviosului Iosif Isihastul, care l-a tuns în monahism în anul 1948, dându-i numele de Efrem. Mai apoi, a fost hirotonit diacon și apoi preot. Viața în obștea cuviosului Iosif era una de

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 4-11 DECEMBRIE 2022

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 4.12	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 27-a după Rusalii (Tămăduirea femeii gârbove) Utrenia, Sfânta Liturghie
Luni 5.12	17 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Slujba de priveghere
Marti 6.12	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Utrenia, Sfânta Liturghie - ☩ Sf. Ier. Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei, făcătorul de minuni
Miercuri 7.12	17 ⁰⁰ -20 ⁰⁰ 08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Slujba de priveghere Utrenia, Sfânta Liturghie - ☩ Sf. Mc. Filoftea de la Curtea de Argeș
Vineri 9.12	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰ 07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfântul Maslu Sfânta Liturghie
Sâmbătă 10.12	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰ 07 ⁰⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Vecerniei Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 11.12	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 28-a după Rusalii (A Sfinților Strămoși după trup ai Domnului) Utrenia, Sfânta Liturghie